Lietas Nr. 11095126311
Lietas arhīva Nr. KA04-1010-14/7

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā
Rīgā 2014.gada 21.oktobrī

Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesu kolēģija šādā sastāvā:
tiesas sēdes priekšsēdētāja S.Kalniņa,
tiesneši J.Stukāns, T.Broda,
piedaloties prokurorei A.Seibutei,
zvērinātai advokātei I.Narbutai,

izskatīja krimināllietu apelācijas kārtībā sakarā ar **Rīgas pilsētas Zemgales priekšpilsētas prokuratūras prokurores L.Sakovičas apelācijas protestu un apsūdzētā /pers. F/ apelācijas sūdzību** par Rīgas pilsētas Zemgales priekšpilsētas tiesas 2014.gada 3.jūnija spriedumu.

Iepazinusies ar apelācijas protesta un apelācijas sūdzības motīviem un pārbaudījusi lietas materiālus, Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesu kolēģija

k o n s t a t ē j a

Ar Rīgas pilsētas Zemgales priekšpilsētas tiesas 2014.gada 3.jūnija spriedumu /pers. F/, personas kods /personas kods/, atzīts par vainīgu noziedzīga nodarījuma izdarīšanā, kāds paredzēts Krimināllikuma 130.panta otrajā daļā, un sodīts ar piespiedu darbu uz 250 (divi simti piecdesmit) stundām.

Cietušās/pers. G/ mantiskā kaitējuma kompensācija Ls 520,88 (pieci simti divdesmit latu, 88 santīmu) apmērā - EUR 741,15 (septiņi simti četrdesmit viens *euro*, 15 centu) apmērā, apmierināta daļā par ārstēšanas izdevumiem - Ls 19,70 (deviņpadsmit latu, 70 santīmu) apmērā - EUR 28,03 (divdesmit astoņu *euro*, 03 centu) apmērā un piedzīts no /pers. F/, personas kods /personas kods/ (iepriekš-/personas kods 2/), par labu cietušajai /pers. G/ Ls 19,70 (deviņpadsmit latus, 70 santīmus) - EUR 28,03 (divdesmit astoņus *euro*, 03 centus).

Cietušās/pers. G/ mantiskā kaitējuma kompensācija par Ls 501,18 (pieci simti vienu latu, 18 santīmiem) - EUR 713,11 (septiņi simti trīspadsmit *euro*, 11 centiem) nenoteikta šajā kriminālprocesā.

Cietušās/pers. G/ morālā kaitējuma kompensācija Ls 1000 (tūkstošs latu) apmērā - EUR 1422,87 (tūkstošs četri simti divdesmit divu *euro*, 87 centu) apmērā, apmierināta daļā par Ls 500 (pieci simti latiem) - EUR 711,44 (septiņi simti vienpadsmit *euro*, 44 centiem) un piedzīta no /pers. F/, personas kods /personas kods/ (iepriekš-/personas kods 2/), par labu cietušajai /pers. G/ Ls 500 (pieci simti latus) - EUR 711,44 (septiņi simti vienpadsmit *euro*, 44 centus).

Pārējā daļā cietušās /pers. G/ morālā kaitējuma kompensācija par Ls 500 (pieci simti latiem) - EUR 711,44 (septiņi simti vienpadsmit *euro*, 44 centiem) nenoteikta šajā kriminālprocesā.

/pers. F/ celta apsūdzība par to, ka viņš tīši nodarīja vieglu miesas bojājumu, un proti:

2011.gada 23.jūnijā ap plkst.11:10, /pers. F/ atrodoties /pers. G/ dzīvoklī /adrese A/, guļamistabā savstarpēja konflikta laikā, tīši ar abu roku dūrēm vienu reizi iesita /pers. G/ krūšu rajonā, kā rezultātā /pers. G/ pārkrita pāri gultai un nokrita uz zemes, ar galvu atsitoties pret precīzi nenoskaidrotu priekšmetu un ar muguru pret metāla trenažieri. Pēc kā /pers. G/ piecēlās un gāja aiz /pers. F/, kurš atrodoties viesistabā pagrūda /pers. G/ ar rokām krūšu kurvja rajonā, tā, ka /pers. G/ nokrita uz dīvāna. Pēc kā, /pers. F/ un /pers. G/ pārvietojās uz halli pie izejas durvīm, kur turpinot savas prettiesiskās darbības, /pers. F/ vēlreiz ar abām rokām pagrūda /pers. G/ krūšu kurvja rajonā, ka rezultātā /pers. G/ nokrita uz mīkstās taburetes (pufa), atsitoties ar galvu un muguru pret sienu.

/pers. F/ prettiesisko darbību rezultātā /pers. G/ nodarīti viegli miesas bojājumi, kas izraisījuši īslaicīgus veselības traucējumus uz laiku no 7 līdz 21 dienai un, kas izpaudās kā galvas sasitums, galvas smadzeņu satricinājums, krūšu kurvja sasitums ar asinsizplūdumiem.

Šādas /pers. F/ darbības kvalificētas pēc Krimināllikuma 130.panta otrās daļas.

Par pirmās instances tiesas spriedumu apelācijas protestu iesniedza Rīgas pilsētas Zemgales priekšpilsētas prokuratūras prokurore L.Sakoviča, kurā lūdza Rīgas pilsētas Zemgales priekšpilsētas tiesas 2014.gada 3.jūnija spriedumu atcelt daļā par piespriesto sodu un noteikt /pers. F/ sodu reālas brīvības atņemšanas veidā – brīvības atņemšanu uz 3 mēnešiem.

Uzskata, ka /pers. F/ noteiktais sods piespiedu darbs noteikts nepamatoti un ir netaisnīgs tā mīkstuma dēļ.

Tiesa nav pietiekami izvērtējusi noziedzīgā nodarījuma raksturu, vainīgā personību un citus lietas apstākļus.

Norāda, ka tiesa spriedumā norādīja, ka lemjot jautājumu par apsūdzētajam piemērojamo soda veidu, ņēma vērā Krimināllikuma 130.panta otrās daļas sankciju, to, ka izdarītais kriminālpārkāpums vērsts pret cietušās /pers. G/ veselību, nodarot viņai vieglus miesas bojājumus; apsūdzētā personību, to, ka /pers. F/ agrāk nav sodīts. Ņemot vērā lietā konstatētos apstākļus, kas var ietekmēt apsūdzētajam nosakāmo soda veidu, tiesa secināja, ka brīvības atņemšana ir pārāk bargs sods par inkriminēto kriminālpārkāpumu agrāk nesodītai personai.

Turklāt tiesa arī norādīja, ka tā kā sods nosakāms individualizēti, nosakot sodu, tiesa ņēma vērā izdarītā noziedzīgā nodarījuma raksturu, /pers. F/ personību un to, ka lietas materiālos nav ziņas, kas apstiprinātu /pers. F/ veselības problēmas un viņa darba nespēju. Līdz ar to, tiesa uzskatīja, ka /pers. F/ iespējams noteikt Krimināllikuma 130.panta otrās daļas sankcijā paredzēto alternatīvo sodu - piespiedu darbu.

Norāda, ka šādam tiesas viedoklim nepiekrīt.

Saskaņā ar Krimināllikuma 46.panta trešo daļu, nosakot soda mēru apsūdzētajam, tiesa ņem vērā atbildību mīkstinošus un pastiprinošus apstākļus. Tiesa atzinusi, ka apsūdzētā /pers. F/ darbībās nav saskatāmi atbildību mīkstinoši un pastiprinoši apstākļi.

Apsūdzētais/pers. F/ savu vainu viņam inkriminētā noziedzīga nodarījuma izdarīšanā neatzina un sniedza liecības, kas ir pretrunā ar

kriminālprocesā noskaidrotiem apstākļiem, ko arī tiesa spriedumā konstatēja, norādot, ka tiesa netic apsūdzētā /pers. F/ sniegtajām liecībām, ka viņš nav izdarījis tīšu vieglus miesas bojājumus /pers. G/, jo tās ir pretrunā ar pirmstiesas kriminālprocesā savāktajiem un tiesas sēdē pārbaudītajiem pierādījumiem.

Norāda, ka iepriekš norādītajos apstākļos nesaskata, ka pastāv kādi apstākļi, kas būtu par pamatu /pers. F/ nepiemērot Krimināllikuma 130.panta otrās daļas sankcijā noteikto pamatsodu – brīvības atņemšanu. Apsūdzētā darbībās nav konstatējams, ka viņš būtu sapratis izdarīto, nožēlojis, centies novērst radīto kaitējumu, utt., kas varētu liecināt par viņa attieksmi pret izdarīto, savu darbību kaitējumu utt., kas varētu liecināt par viņa attieksmi pret izdarīto, savu darbību kaitīgo seku apzināšanos, kas būtu par pamatu alternatīva soda piemērošanai.

Turklāt ņemot vērā radīto kaitējumu, to, ka, lai arī izdarīts krimināļpārkāpums, tas ir vērsts pret personas veselību, tas ir saistīts ar vardarbību, kas ir vērsta pret personu ar kuru ir nodzīvoti 30 gadi laulībā, jāvērtē arī tas, ka /pers. F/ darbībās nav saskatāms neviens atbildību mīkstinošs apstāklis, vērtējot viņa attieksmi pret izdarīto uzskata, ka alternatīva soda – piespiedu darbs piemērošana ir nesamērīga un nav adekvāta izdarītajam nodarījumam, kā arī ir nepamatoti mīksts sods, un /pers. F/ ir nosakāms sods reālas brīvības atņemšanas veidā.

Par pirmās instances tiesas spriedumu apelācijas sūdzību iesniedza apsūdzētais /pers. F/, kurā lūdza atcelt pirmās instances tiesas spriedumu un izbeigt krimināļprocesu saskaņā ar Krimināļprocesa likuma 377.panta 2.punktu.

Norāda, ka lietā nepastāv strīds par to, ka 2011.gada 23.jūnijā ap plkst.11.00 /adrese A/ notika konflikts starp viņu, /pers. F/, un viņa sievu /pers. G/. Nepastāv arī strīds par to, ka /pers. G/, saskaņā ar lietā esošajām ekspertīzēm, konstatēti viegli miesas bojājumi. Taču pastāv strīds par to, kad un pie kādiem apstākļiem /pers. G/ varēja iegūt minētos miesas bojājumus un vai šo miesas bojājumu iegūšanā ir vainojams viņš

Uzskata, ka tiesas secinājums, ka iztiesāšanas gaitā viņa vaina izvirzītajā apsūdzībā pēc Krimināllikuma 130.panta otrās daļas ir pierādīta ir viennozīmīgi nepareizs.

Tiesa, taisot nolēmumu, pieļāvusi būtiskus Krimināļprocesa likuma 124.,127.,128.,129.panta pārkāpumus, kas noveduši pie nelikumīga nolēmuma, kā arī tiesa nepareizi piemērojusi Krimināllikuma 130.panta otro daļu, jo iztiesāšanas gaitā viņa vaina noziedzīga nodarījuma izdarīšanā nav pierādīta.

Tiesas spriedums ir pamatā balstīts uz cietušās liecībām, kuras ir savstarpēji pretrunīgas, kā arī pretrunā ar citiem pierādījumiem, kas iegūti pirmstiesas un tiesas izmeklēšanas laikā.

Visi notikumi 2011.gada 23.jūnijā, kurus aprakstīja cietusī gan pirmstiesas izmeklēšanā, gan arī tiesas sēdē ir nemitīgi mainījušies. Tas liecina par to, ka cilvēks nerunā taisnību. Bet nerunāt taisnību, jeb viņu apmelot cietušajai ir bijis gana iemeslu.

Norāda, ka praktiski visu viņu kopdzīves laiku viņš uzturēja cietušo, vismaz pēdējos desmit gadus simtprocentīgi. 2013.gada 14.oktobra tiesas sēdē cietusī apstiprināja, ka algotu darbu strādāja līdz 1990.gadam, kā arī to, ka pēdējos divus gadus viņš ir dzīvojis citur. Cietusī viņu kopā ar meitu /pers. K/ pēc kārtējās nervu lēkmes, kas viņai gadījās bieži, izdzina no viņu kopējās dzīvesvietas /adrese A/. Viņi sāka dzīvot vasarnīcā, kura ir pielāgota dzīvošanai arī ziemā. Neskatoties uz to, viņš regulāri apmaksāju cietušās rēķinus un parādus.

Kopš viņam izveidojās tuvas attiecības ar citu sievieti, cietusī kļuva neciešama, mēģināja izspiest no viņa arvien vairāk naudas, rīkoja skandālus, kad viņš ieradās dzīvoklī. Viņš biežāk tika saukts kaut ko salabot. Parasti viņš izpildīja viņas lūgumus, taču naudu deva mazāk.

2011.gada 23.jūnijā viņš tika izsaukts uz dzīvokli ieskrūvēt spuldzi tualetē. Kad izdarījis darbu, tika palūgts ieiet guļamistabā uz sarunu, jo virtuvē atradās meita. Viņam atkal tika prasīta nauda, viņš atdevis Ls 20, vairāk viņam nebija. Tad cietusī ķērās viņam pie kakla, lai norautu zelta ķēdīti. Viņš to noņēma, ielika kabatā, un devās uz izeju. Guļamistaba ir ļoti maza un viņš nevarēja paiet garām cietušajai. Viņa ieķērās viņā, saskrāpēja viņam ar roku nagiem seju līdz asinīm. Viņš saprata, ka viņam steidzami jāiet prom, jo cietušajai ir sākusies kārtējā nervu lēkme. Viņš ar abām rokām pastūmu cietušo uz laulības gultu, kur viņa atsēdās un viņš steidzīgi izgāja no guļamistabas. No guļamistabas atskanēja kliedziens, un cietusī izskrējusi no tās, sāka viņu ķerstīt aiz drēbēm, rokām. Meita, ienākusi viesistabā, kur viņi tobrīd abi atradās, uzsauca mātei, lai viņa liek viņam mieru. Cietusī nerimās, un viņš ar abām rokām atkal pastūmu, jeb kā apsūdzībā norādīts - pagrūdu cietušo uz dīvāna pusi, kur viņa atsēdās. Viņš devies uz koridori, lai tiktu ārā no dzīvokļa. Tur atkal viņš tika saķerts, viņam atkal tika plēstas drēbes. Viņš vēlreiz atgrūda, jeb pastūma cietušo uz mīkstu pufu, kas atrodas koridori un no dzīvokļa aizgāja. Nekādus miesas bojājumus viņš cietušajai nenodarīja, vienkārši atgrūda, jo citādā veidā viņš nevarēja tikt ārā no dzīvokļa. Cietusī viņu vajāja līdz pat ārdurvīm. Viņam nebija citas iespējas izvairīties no turpmākas miesas bojājumu saņemšanas, jo cietusī nemitīgi centās viņam turpināt skrāpēt seju. Viņam bija nepieciešams arī sakopt rētas, jo asinis turpināja līt un viņa krekls jau bija notraipīts. Rētas bija dziļas, tās sāka aizdzīt tikai pēc nedēļas.

Gan konfrontēšanas laikā prokuratūrā, gan tiesas sēdē cietusī apstiprināja, ka viņš nekad nav viņai 30 gadu laikā pieskāries pat ar mazo pirkstiņu. Viņš ir mierīgs un savaldīgs, un arī šoreiz gribēju ātrāk tikt prom no dzīvokļa, jo cietušās rīcību paredzēt nekad nav iespējams.

Cietusī nerunāja taisnību jau no paša sākuma, kad Rīgas Zemgales iecirkņa inspektors J.Boicovs no viņas vārdiem rakstīja iesnieguma protokolu. Tajā teikts - "*viņš mani vairākas reizes pagrūda pret grīdu, kā arī vienu reizi iespēra ar kāju. Es reaģējot uz mana vīra agresivitāti saskrāpēju viņa seju ar saviem rokas nagiem*". Turpmāko liecību gaitā cietusī apstiprināja, ka pret grīdu viņš viņu grūdis nav un ar kāju spēris arī nē. Acīmredzot, cietusī tobrīd jau bija iepazīstināta ar ekspertīzes datiem, kā rezultātā viņam inkriminēt šīs darbības vairs nebija lietderīgi. Savukārt, faktu, ka viņa viņam saskrāpēja seju ar nagiem, cietusī tiesas izmeklēšanas laikā noliedza, skaidrojot, ka tas bija netīšām, jo viņa bija vīlējusi nagus un seju viņam saskrāpēja ar nejaušu rokas kustību. Pavisam noliegt sejas skrāpēšanu cietusī nevarēja, jo tam liecinieki bija kā meita /pers. K/, tā viņa draudzene /pers. M/, tā arī inspektors.

Pēc incidenta cietusī prasīja, lai viņš viņai iedod Ls 500,- lai viņa atsauktu iesniegumu. Tā kā viņš nejutās vainīgs notikušajā, drīzāk jutās kā cietušais, naudu nedeva. Kad cietusī no policijas saņēma lēmumu par atteikumu ierosināt krimināļprocesu, viņa to pārsūdzēja, jo galvenais cietušās mērķis jau sākotnēji bija materiāla labuma gūšana no viņa.

Nopratināts kā liecinieks inspektors J.Boicovs, būdams policijas darbinieks, kā arī persona, kas parakstījās par krimināļatbildību, kāda iestājas par nepatiesu liecību sniegšanu, apstiprināja, ka cietusī policijas darbinieka klātbūtnē nelūdza izsaukt ātro palīdzību, bija adekvāta. Iesnieguma protokols tika sastādīts pēc cietušās vārdiem, iztulkots un viņa labprātīgi to parakstīja. Protokolā nav fiksēti miesas bojājumi, tātad to nebija.

Tiesa nav analizējusi šīs visbūtiskākās pretrunas. Spriedumā ir norādīts: "*Tiesai nav pamata apšaubīt cietušās /pers. G/ liecību patiesumu, jo viņas liecības sakrīt ar citiem apsūdzības izvirzītajiem pierādījumiem*". Sanāk, ka inspektors J.Boicovs ir sastādījis izgudrotu protokolu un tiesā sniedzis nepatiesas ziņas.

Tiesa uzskata, ka cietušās liecības ir absolūta patiesība, jo viņa ir brīdināta par nepatiesas liecības sniegšanu. Taču patiesībai nevar atbilst apgalvojums, ka konkrētajā istabā, kur nevar paiet garām viens otram, var nodarīt tādu miesas bojājumu, kura rezultātā cietusī būtu pārlidojusi pāri gultai un ar galvu atsitusies pret trenažieri. Lai notiktu kaut kas vismaz tamlīdzīgs, viņam cietusī būtu jāpaceļ uz rokām un tad jāmet pāri gultai. Arī eksperta papildus atzinuma secinājumā norādīts, ka krūšu kurvja sasitums ar asins izplūdumiem nevarēja rasties grūdienu rezultātā. Tas varēja rasties sitienu rezultātā ar cietu-trulu priekšmetu vai atsitoties pret cietu-trulu virsmu.

Norāda, ka viņa darbību rezultātā cietusī nevarēja dabūt šādus miesas bojājumus. Tā kā viņa rokās nebija neviens ciets truls priekšmets ar kuru

sasist cietušās krūšu kurvi, vai pret kuru viņa pati varētu atsist savu krūšu kurvi, tad nav saprotams, no kurienes šie miesas bojājumi ir radušies. No apsūdzībā norādītā cietusī ir atsitusies ar galvu pret precīzi nenoskaidrotu priekšmetu un ar muguru pret metāla trenažieri, taču ne ar krūtīm.

Nākošais neskaidrais jautājums - kāpēc tikai nākošajā dienā cietusī griezās pēc medicīniskās palīdzības? Tiesas sēdē, atbildot uz šo jautājumu, cietusī apgalvoja, ka viņa nebija spējīga tikt līdz telefonam, jo nepārtraukti vēma. Atkal savāds apgalvojums cilvēkam, kas brīdināts par nepatiesas liecības sniegšanu. Liecinieks J.Boicovs, kas analogi tika brīdināts par nepatiesas liecības sniegšanu liecināja, ka cietusī atteicās no ātrās palīdzības izsaukšanas, uzvedās adekvāti, miesas bojājumi fiksēti netika, jo tādu nebija. Taču, neskatoties uz to, tiesa uzskatīja, ka nav pamata apšaubīt cietušās liecību patiesumu.

Norāda, ka kategoriski noliedz vainu viņam izvirzītajā apsūdzībā, jo viņa darbību rezultātā cietusī nevarēja iegūt minētos miesas bojājumus. Viņš viņu atstūmu vai pagrūdu vienīgi un tikai uz vietām, kur ne pie kādiem apstākļiem viņa nevarētu iegūt miesas bojājumus - guļamistabā uz laulības gultu, viesistabā uz dīvānu un koridori uz pufu.

Tāpat nepamatota ir tiesas norāde spriedumā, ka viņš ir faktiski atzinis savu vainu pirmstiesas procesā. Pat savā pirmajā paskaidrojumā viņš norādīja, ka "*viņa man saskrāpēja seju ar savu roku nagiem. Es pats pret savu sievu fizisku spēku nepielietoju, nekādus miesas bojājumus nenodarīja...mana sieva sāka mani raustīt un ķerties man klāt, pēc kā es viņu nedaudz atgrūdu no sevis, lai nepieļautu augstākminētās agresīvās darbības no sievas puses*". Tādas pašas liecības sniedza 2011.gada 1.septembrī. 2012.gada 2.janvārī liecību pārbaudē uz vietas viņam lika parādīt vietu, kur sieva atsitās pret trenažieri. Viņš norādīja guļamistabu, taču nekad nav teicis, ka ir redzējis, kā cietusī ieguva miesas bojājumus. Viņa liecības acīmredzot tika inerpretētas saistībā ar viņas liecībām.

Ir pārliecināts, ka cietusī miesas bojājumus ir ieguvusi nākamajā dienā un piesaistījusi tos iepriekšējās dienas konfliktam. Iespējams, ka šos miesas bojājumus viņa varēja iegūt, nokrītot no trenažiera, taču ne atsēžoties uz gultas pēc tam, kad viņš viņu pagrūda, vai arī kādā citā vietā.

Viņu meita, lieciniece /pers. K/, liecināja, ka nekādus trokšņus no guļamistabas viņa nedzirdēja un, ja māte būtu kritusi uz trenažieri, viņa būtu dzirdējusi. /pers. K/ savās liecībās precīzi norāda uz notikumu gaitu, kas norisinājās viņas acu priekšā.

Visbeidzot, /pers. K/ liecināja, ka tad kad viņš bija ticis ārā no dzīvokļa, cietusī apzvanīja draudzenes un teica: "*Es viena nevarēšu, bet ar jūsu palīdzību es dabūšu viņu aiz restēm*". Tas norāda uz to, ka cietušajai bija pamats viņu aprunāt.

Tāpat neapstiprinās tiesas spriedumā norādītais, ka /pers. G/ nebija pamata viņu apmelot - "*jo no lietas materiāliem redzams, ka pēc notikušā /pers. G/ nekavējoties izsauca policiju, informēja par radušos konfliktu ar /pers. F/, kura rezultātā tika pagrūsta vairākas reizes pret grīdu*". Saskaņā ar /pers. K/ tiesas sēdē sniegtajām liecībām tika konstatēts, ka "*tēvam aizejot, māte sāka zvanīt draudzenēm un viņas māsas vīram, kas ieteica izsaukt policiju*". Līdz ar to konstatējams, ka tā nebija pašas cietušās iniciatīva griezties policijā, bet gan trešās personas ieteikums.

Pieļauj iespēju, ka varēja radīt kaitējumu cietušajai aiz neuzmanības, atvairot uzbrukumu, jo katrai personai ir tiesības aktīvi aizstāvēties no apdraudējuma. Nepieciešamā aizstāvēšanās ir personas tiesība neatkarīgi no tā, vai pastāv iespēja citā veidā izvairīties no uzbrucēja. Turklāt šī tiesība pastāv, aizstāvot jebkuras ar likumu aizsargātās intereses, lai aktīvi vērstos pret prettiesiskiem šo tiesību apdraudējumiem.

Uzskata, ka tiesas izmeklēšanā un pirmstiesas izmeklēšanā ir konstatēti apstākļi, ka viņam bija pamats aizstāvēties no cietušās un šī aizstāvēšanās bija pieļaujama, jo ir konstatēti visi tās tiesīguma nosacījumi. Attiecībā uz apdraudējumu ir konstatēts, ka tas pastāvēja, bija reāls un pretlikumīgs. Viņš aizstāvēja savas likumīgās tiesības uz savu mantu un veselību, aiz neuzmanības radot kaitējumu tikai uzbrucējam un nepārkāpjot nepieciešamās aizstāvēšanās robežas.

Prokurore apelācijas instances tiesas sēdē apelācijas protestu uzturēja uz tajā norādītajiem argumentiem.

Apelācijas instances tiesas sēdē apsūdzētais /pers. F/ apelācijas sūdzību uzturēja uz tajā norādītajiem argumentiem.

Apelācijas instances tiesas sēdē apsūdzētā /pers. F/ aizstāve zvērināta advokāte I.Narbuta sava aizstāvamā apelācijas sūdzību uzturēja uz tajā norādītajiem argumentiem.

Tiesu kolēģija, pārbaudījusi pierādījumus apelācijas protesta un apelācijas sūdzības ietvaros, uzklausījusi prokurores, aizstāves viedokļus, novērtējusi apelācijas protesta un apelācijas sūdzības motīvus, secina, ka pirmās instances tiesas spriedums **atceļams daļā** par apsūdzētajam noteikto sodu.

Tiesu kolēģija atzīst, ka pirmās instances tiesa likumīgi un pamatoti atzinusi apsūdzēto /pers. F/ par vainīgu viņam inkriminētajā noziedzīgajā nodarījumā, kas paredzēts Krimināllikuma 130.panta otrajā daļā.

Ņemot vērā to, ka pirmās instances tiesas spriedums šajā daļā atstāts bez grozījumiem, tiesu kolēģija, saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 564.panta sestās daļas nosacījumiem, neatkārtos pirmās instances tiesas spriedumā minētos pierādījumus un atzinumus.

Apelācijas sūdzībā un tiesas sēdē norādītie argumenti nav tādi, kas dotu pamatu izbeigt kriminālprocesu saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 377.panta 2.punktu.

Analizējot apsūdzētā liecības un apelācijas sūdzībā norādītos argumentus, tiesu kolēģija atzīst, ka lietā nav strīds par to, ka starp apsūdzēto un cietušo bija konflikts, ka apsūdzētais pagrūda cietušo, bet ir strīds par to kur un pie kādiem apstākļiem cietusī guva apsūdzībā norādītos miesas bojājumus.

Apsūdzētais atzīst, ka pagrūda cietušo vairākas reizes, bet uzskata, ka viņa darbību rezultātā cietusī nevarēja iegūt apsūdzībā minētos miesas bojājumus.

Tiesu kolēģija uzskata, ka apsūdzētā liecības ir pretrunā ar cietušās liecībām un eksperta atzinumā konstatēto.

Ar eksperta atzinumu (1.sējuma lietas 133.-134.lapa) apstiprinās, ka bija viens sitiens krūškurvja rajonā un tas nevarēja rasties grūdiena rezultātā. Par vienu sitienu liecina arī cietusī /pers. G/.

Ņemot vērā augstāk minēto, tiesu kolēģija atzīst, ka pamatoti pirmās instances tiesa atzinusi cietušās /pers. G/ liecības par patiesām.

Cietušās/pers. G/ un liecinieces /pers. K/ liecību vērtējumu ir devusi pirmās instances tiesa. Apelācijas sūdzībā nav norādīti tādi apstākļi, kas būtu par pamatu liecību pārvērtēšanai.

Norādei apelācijas sūdzībā, ka policijas izsaukšana ir bijusi vai nav bijusi trešās personas iniciatīva nav izšķiroša nozīme, jo ar eksperta atzinumu apstiprinās cietušās liecības par miesas bojājumu nodarīšanu cietušajai.

Pirmās instances tiesa ir devusi vērtējumu cietušās /pers. G/ uzrakstītam iesnieguma protokolam (1.sējuma lietas 5.lapa), apelācijas instances tiesa tam pievienojas un neatkārtos (sprieduma 9.lapa).

Liecinieks J.Boicovs pirmās instances tiesā apstiprināja iesnieguma protokola sastādīšanas apstākļus, kas nenorāda uz to, ka cietusī sniedz nepatiesas ziņas.

Tas, ka sastādot iesnieguma protokolu nebija redzami miesas bojājumi cietušajai nenozīmē, ka tie netika iegūti apsūdzībā minētos apstākļos, jo saskaņā ar eksperta atzinumu (1.sējuma lietas 133.-134.lapa) ne visas traumatiskas iedarbības uz ķermeņa atstāj redzamus miesas bojājumus un to rašanās uz ķermeņa ir atkarīga no vairākiem faktoriem – sitiena (atsitiena) spēka, anatomiskā apvidus, organisma individuālām īpatnībām.

Ņemot vērā visu augstāk minēto, tiesu kolēģija uzskata, ka cietusī apsūdzībā norādītos miesas bojājumus guva apsūdzībā norādītajos apstākļos.

Tiesu kolēģija atzīst, ka pirmās instances tiesa nelikumīgi apsūdzētajam noteica sodu piespiedu darbu veidā.

Saskaņā ar Krimināllikuma 40.panta trešo daļu piespiedu darbs nav piemērojams darbnespējīgām personām,

Tiesu kolēģija atzīst, ka apsūdzētais /pers. F/ ir atzīstams par darbnespējīgu personu, ņemot vērā to, ka apsūdzētais ir pensionārs *(Krimināllikuma zinātniski-praktiskais komentārs 40.pants).*

Vienlaicīgi tiesu kolēģija atzīst, ka apsūdzētais ir atbrīvojams no soda, saskaņā ar Krimināllikuma 59.panta trešo daļu.

Atbrīvojot apsūdzēto no soda, tiesu kolēģija ņem vērā to, ka apsūdzētais nav gribējis nodarīt vieglus miesas bojājumus (netiešs nodoms), bet ir apzināti pieļāvis šādu seku iestāšanos (sprieduma 11.lapa), tāpat tiesu kolēģija ņem vērā apsūdzētā vecumu, veselības stāvokli un personību, to, ka apsūdzētais iepriekš nav tiesāts, to, ka apsūdzētā izdarītajam kriminālpārkāpumam ir gadījuma raksturs.

Tiesu kolēģija ņem vērā arī Kriminālprocesa likuma 14.pantā noteiktās tiesības uz kriminālprocesa pabeigšanu saprātīgā termiņā, jo kopš kriminālprocesa uzsākšanas 2011.gada 26.jūlijā līdz sprieduma taisīšanai pirmās instances tiesā ir pagājuši gandrīz 3 gadi.

Ņemot vērā to, ka lieta nav apjomīga un sarežģīta, konstatētais lietas izskatīšanas termiņš nav samērīgs.

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 563.panta pirmās daļas 3.punktu, Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesu kolēģija

n o s p r i e d a

Rīgas pilsētas Zemgales priekšpilsētas tiesas 2014.gada 3.jūnija spriedumu **atcelt daļā** par noteikto sodu.

Saskaņā ar Krimināllikuma 59.panta trešo daļu /pers. F/ atbrīvot no soda.

Pārējā daļā spriedumu atstāt negrozītu.

Spriedumu var pārsūdzēt 10 dienu laikā kasācijas kārtībā Latvijas Republikas Augstākās tiesas Krimināllietu departamentā Kriminālprocesa likuma 574. un 575.pantā paredzētajos gadījumos, iesniedzot sūdzību vai protestu Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesu kolēģijā.

Pilna nolēmuma pieejamības datums 2014.gada 4.novembris.

Priekšsēdētāja	/paraksts/	S.Kalniņa
Tiesneši	/paraksts/	J.Stukāns
	/paraksts/	T.Broda